

บทที่ 4

ศึกษากรณีตัวอย่าง : หน้าที่ของประโยชน์ในภาษาอังกฤษ

เนื้อหาโดยสังเขป

- 4.0 คำนำ
- 4.1 ข้อสังเกตเกี่ยวกับความหมายของประโยชน์
- 4.2 หน้าที่ของประโยชน์
- 4.3 การจำแนกหน้าที่ประโยชน์
- 4.4 เหตุผลในการเลือกใช้ประโยชน์ตัวการปรากฏ
 - 4.4.1 เพื่อเน้นหรือย้ำความ
 - 4.4.2 เพื่อเรียงลำดับใจความเก่า-ใจความใหม่
 - 4.4.3 เพื่อจัดหัวเรื่องภายในประโยค
 - 4.4.4 เพื่อแสดงเจตคติ
 - 4.4.5 เพื่อเชื่อมความประโยคได้ง่ายขึ้น
- 4.5 เหตุผลในการเลือกใช้ประโยชน์ตัวการไม่ปรากฏ
 - 4.5.1 เพื่อเน้นหรือย้ำความ
 - 4.5.2 เพื่อวางตัวเป็นกลาง ไม่เอาความเห็นส่วนตัวเข้าพัวพัน
 - 4.5.3 เพราะไม่ทราบว่าผู้ใดเป็นตัวการ
 - 4.5.4 เพราะตัวการไม่สำคัญหรือการกระทำน่าสนใจมากกว่าตัวการ
 - 4.5.5 เพราะทราบจากบริบทแล้วว่าใครเป็นตัวการ จึงไม่จำเป็นต้องใช้รูปตัวการ
 - 4.5.6 เพื่อประหยัดถ้อยคำ
 - 4.5.7 เพื่อสะท้อนทัศนคติ
 - 4.5.7.1 จิตวิสัย
 - 4.5.7.2 หลีกเลี่ยงความรับผิดชอบ
 - 4.5.7.3 แสดงมารยาทอันสมควรกระทำ

4.6 สรุป

4.7 แบบฝึกหัดทบทวน

จุดประสงค์

หลังจากจบบทเรียนที่ 4 แล้ว นักศึกษาสามารถ

1. บอกข้อสังเกตของนักภาษาศาสตร์เกี่ยวกับความหมายของประโยคกรรมมาได้อย่างน้อย 1 ข้อ
2. บอกลักษณะการจำแนกหน้าที่ประโยคกรรมของมิเชลโลวิชได้
3. อธิบายการจำแนกหน้าที่ประโยคกรรมของเกรนเจอร์-เลอกรังค์ได้
4. แยกแยะความแตกต่างและความคล้ายคลึงในการจำแนกหน้าที่ประโยคกรรมของมิเชลโลวิชและเกรนเจอร์-เลอกรังค์ได้
5. สรุปหน้าที่ประโยคกรรมตามความเห็นของนักภาษาได้
6. บอกเหตุผลในการเลือกใช้ประโยคกรรมตัวการปรากฏตามความเห็นของนักภาษาศาสตร์ได้อย่างน้อย 1 ข้อ
7. บอกเหตุผลในการเลือกใช้ประโยคกรรมตัวการไม่ปรากฏตามความเห็นของนักภาษาศาสตร์ได้อย่างน้อย 1 ข้อ

4.0 คำนำ

เนื้อหาในสามบทต้นที่แล้มาแล้ว ได้กล่าวถึงความหมายของหน้าที่ภาษา การจำแนกหน้าที่ภาษาตามความเห็นของนักภาษาศาสตร์ และตามแนวคิดของฮัลลิเคย์ ในบทที่ 4 นี้เราจะศึกษากรณีตัวอย่างของหน้าที่ภาษาสักกรณีหนึ่ง ได้แก่ หน้าที่ของประโยคกรรมในภาษาอังกฤษ เหตุผลในการเลือกศึกษาหน้าที่ประโยคกรรมเป็นกรณีตัวอย่าง มีด้วยกันหลายประการ

ประการแรก หน้าที่ของประโยคกรรมเป็นหัวข้อที่ได้รับความสนใจและเป็นที่ถกเถียงกันมากในหมู่นักภาษา ไม่ว่าจะเป็นนักไวยากรณ์หรือนักภาษาศาสตร์ต่างตระหนักว่าประโยคกรรมมีหน้าที่เฉพาะ ต่างอภิปรายและแยกแยะหน้าที่ของประโยคกรรมในภาษาอังกฤษตามทฤษฎีและแนวความคิดตามที่ตนเชื่อถือต่าง ๆ กันไป

ประการที่สอง ทฤษฎีหน้าที่ภาษาและแนวความคิดหน้าที่ภาษาซึ่งบรรดานักภาษาและนักภาษาศาสตร์ต่างเสนอและนำมาอธิบาย เป็นเหตุผลรองรับการตัดสินใจเลือกใช้ประโยคกรรมของผู้พูดผู้ใช้ภาษาอังกฤษนั้นล้วนหลากหลายหลายน่าขบคิดติดตามทั้งสิ้น

ประการที่สาม แนวความคิดและทฤษฎีหน้าที่ภาษาที่บรรดานักภาษาศาสตร์นำมาประยุกต์กับหน้าที่ของประโยคกรรมมีระดับความเข้าใจและความน่าเชื่อถือต่าง ๆ กันไปล้วนแล้วแต่นำมาศึกษาเปรียบเทียบกันดู

4.1 ข้อสังเกตเกี่ยวกับความหมายของประโยคกรรม

บรรดานักวิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างประโยคกรตุและประโยคกรรม ตลอดจนความหมายที่เปลี่ยนแปลงไปเมื่อมีการเปลี่ยนรูปจากประโยคกรตุไปเป็นประโยคกรรมหรือในทำนองกลับกัน นักวิจัยภาษาแบ่งความเห็นเป็น 2 กลุ่มด้วยกัน กลุ่มหนึ่งยืนยันว่าความหมายเปลี่ยนไปเมื่อเปลี่ยนรูปประโยค อีกกลุ่มหนึ่งก็เชื่อมั่นว่าการเปลี่ยนรูปประโยคไม่ได้ทำให้ความหมายเปลี่ยนแปลงไปแต่อย่างใด

สไตน์ (Stein 1979) ได้ศึกษาความเห็นของทั้งสองกลุ่มและได้สรุปว่า

เป็นที่แน่ชัดแล้วว่าความหมายนั้นอาจมองได้เป็น 2 แง่
 คือในแง่สภาวะความเป็นจริงของข้อความนั้น และในแง่
 ความคิดเห็นหรือทัศนคติของผู้พูดหรือผู้สังเกตการณ์ ความ
 เห็นที่ต่างกันนั้น แท้จริงมิได้ต่างกันในหลักการ เพียงแต่
 เน้นจุดที่มองต่างกัน กล่าวคือนักภาษากลุ่มที่ยืนยันว่า
 ความหมายเปลี่ยนไปเมื่อเปลี่ยนรูปประโยค เป็นกลุ่มที่
 ให้ความสำคัญแก่ทัศนคติของผู้พูด เชื่อว่ามีการเปลี่ยน
 แปลงความคิดเห็นเกิดขึ้น ส่วนกลุ่มที่ได้ไว้ว่า ความหมาย
 ไม่เปลี่ยนแม้เปลี่ยนรูปประโยคกัน ก็เป็นกลุ่มที่มองตาม
 ความเป็นจริงนั่นเอง นั่นคือความหมายของประโยคเมื่อ
 เปลี่ยนจากประโยคกรรมเป็นประโยคกรรตุ หรือเมื่อ
 เปลี่ยนกลับเป็นประโยคกรรม ใจความยังคงความหมาย
 เดิม ไม่ได้เปลี่ยนไปแต่ประการใด

(Stein, 1979 : 35)

เนื่องจากจุดสนใจของเราอยู่ตรงหน้าที่ของประโยคกรรม เราจึงมุ่งศึกษาความ
 เห็นของกลุ่มนักภาษาที่สังเกตเห็นความแตกต่างด้านความหมายระหว่างประโยคกรรตุและประโยค
 กรรม และข้อคิดเห็นของกลุ่มนักภาษาที่พยายามอธิบายหาเหตุผลว่า ทำไมคนเราจึงเลือกใช้
 ประโยคกรรมมากกว่าประโยคกรรตุในบางสถานการณ์

4.2 หน้าที่ของประโยคกรรม

เหตุใดในบางสถานการณ์ ผู้พูดจึงพอใจเลือกพูดประโยคกรรมมากกว่าประโยค
 กรรตุ ทำไมในงานเขียนบางประเภทจึงมีการใช้ประโยคกรรมบ่อยกว่ารูปประโยคอื่น ๆ ประโยค
 กรรมทำหน้าที่อะไรบ้าง หลายปีที่ผ่านมาได้มีนักภาษาศาสตร์จำนวนไม่น้อยที่พยายามตอบคำถาม
 เหล่านี้ มิเชลโลวิช (Mihailović, 1963) เป็นหนึ่งในบรรดานักภาษาศาสตร์พวกแรกผู้ซึ่ง

พยายามจำแนกรูปประโยคกรรมตามลักษณะหน้าที่ของประโยคกรรมนั้น มิเชลโลวิชได้เสนอไว้ในบทความชื่อ "Some Observations on the Use of the Passive Voice" ว่า รูปประโยคกรรมแบ่งได้เป็น 2 ประเภทด้วยกัน กล่าวคือประโยคกรรมตัวการไม่ปรากฏ (passive with deleted agent) และประโยคกรรมตัวการปรากฏ (passive with expressed agent, by + actor) ทั้ง 2 ประเภทนี้ต้องพิจารณาแยกกัน มิเชลโลวิชไม่เห็นด้วยกับนักไวยากรณ์บางท่านที่กล่าวว่า ผู้พูดจะเลือกรูปประโยคกรรมประเภทใดก็ย่อมแล้วแต่ความพึงพอใจส่วนตัวของผู้พูดนั้น มิเชลโลวิชวิจารณ์ว่าเป็นการลงความเห็นที่ฟังแล้วเลื่อนลอยเกินไป เขาได้ว่ามีปัจจัยหลายปัจจัยส่วนต่าง ๆ กันที่เป็นตัวกำหนดการเลือกใช้รูปประโยคกรรม 2 ประเภทนี้ ตามความเห็นของมิเชลโลวิช (1963 : 81) สำหรับประโยคกรรมตัวการไม่ปรากฏนั้น ปัจจัยที่ตัดสินการเลือกใช้ของผู้พูดแต่ละคนได้แก่

- ก. ความจำเป็นที่ต้องลดรูปประธานซึ่งเป็นข้อมูลที่ไม่ว่างในประโยค และ
- ข. ผู้พูดต้องการแสดงทัศนคติที่เป็นกลาง ไม่เอาตัวเข้าพัวพัน (objectivity of attitude)

ส่วนประโยคกรรมประเภทตัวการปรากฏนั้น การที่ผู้พูดพอใจเลือกรูปประโยคกรรมประเภทนี้มากกว่าประโยคกรรมตัวการไม่ปรากฏเป็นเพราะว่า รูปประโยคกรรมประเภทนี้เป็นเครื่องมือทางภาษา ซึ่งช่วยเน้นความสำคัญของหน่วยภาษาซึ่งเคยเป็นหน่วยประธานในประโยคกรรม และมาเป็นตัวการตามหลังบุพบท by ในประโยคกรรม

นักภาษาศาสตร์ชื่อเกรนเจอร์-เลอกรังค์ (Granger - Le grand 1976) ดำเนินรอยตามรูปแบบของมิเชลโลวิช เขาพยายามหาเหตุผลว่าเหตุใดบางกริยาประโยคกรรมจึงมีผู้นิยมใช้มากกว่าประโยคกรรมตัวการ เกรนเจอร์-เลอกรังค์แบ่งประโยคกรรมเป็น 2 ชนิด กล่าวคือประโยคกรรมมีตัวการ (agentful passive) และประโยคกรรมไม่มีตัวการ (agentless passive) สำหรับประโยคกรรมชนิดแรกนั้น เกรนเจอร์-เลอกรังค์ได้ตรวจสอบงานค้นคว้าของนักภาษาศาสตร์หลายท่าน ซึ่งได้วิเคราะห์ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเลือกใช้ประโยคกรรมชนิดนี้ ปัจจัยเหล่านี้ได้แก่ เพื่อเน้นหรือย้ำความ เพื่อแทนสิ่งที่กล่าวถึงไว้ในปริบท เพื่อแสดง

ความมีชีวิตและความไม่มีชีวิตของนามวลี (animacy/inanimacy) เพื่อการเรียบเรียงใจความในประโยค เนื่องจากรูปประโยคยาวเกินไป ฯลฯ เกรนเจอร์-เลอกรังค์แสดงความเคลือบแคลงใจว่า เหตุผลในการเลือกใช้ประโยคกรรมมีตัวการเพื่อเน้นหรือย้านั้นยังเป็นเหตุผลที่อ่อนน้าหนักอยู่ปัจจัยอื่น ๆ ที่กล่าวมาข้างต้นก็ยังไม่น่าเชื่อถือ เกรนเจอร์-เลอกรังค์เสนอว่า เหตุผลการเรียบเรียงใจความตามลักษณะใจความเก่า-ใจความใหม่ น่าจะเป็นเหตุผลที่หยิบยกมาอ้างอิงได้ และได้สรุปว่า คนเราใช้ประโยคกรรม 2 ชนิดทำหน้าที่ 2 อย่าง ประโยคกรรมมีตัวการช่วยในการลำดับใจความภายในประโยค ส่วนประโยคกรรมชนิดไม่มีตัวการก็ช่วยให้ประโยคมีรูปกริยาโดยไม่จำเป็นต้องมีตัวการปรากฏ

นอกจากพจนานุกรมภาษาศาสตร์แล้ว ยังมีนักแต่งเรียงความ นักไวยากรณ์แบบเก่า นักไวยากรณ์ร่วมสมัย และนักภาษาอื่น ๆ อีกที่สนใจศึกษาหน้าที่ประโยคกรรม ต่างก็มีความเห็นแตกต่างกันไป นักแต่งตำราความเรียงผู้มีชื่อเสียงท่านหนึ่งคือ แวน ลูเนิน (van Leunen 1979) เป็นผู้หนึ่งซึ่งลำดับหน้าที่ของประโยคกรรมไว้โดยไม่ได้อิงให้ทฤษฎีประกอบ สไตน์ (Stein 1979) ได้ค้นคว้างานของนักไวยากรณ์หลายท่านที่ศึกษาหน้าที่ประโยคกรรมแล้วตั้งข้อสังเกตว่า

ตำราไวยากรณ์โบราณจะเปิดเผยตรงไปตรงมาว่าผู้ประพันธ์มีความเห็นอย่างไรเกี่ยวกับหน้าที่ของประโยคกรรม ส่วนตำราไวยากรณ์รุ่นใหม่ของแซนวูร์ท เควีร์กและสหาย เควีร์ก-กรีนโบม ลีช-สวาร์ทวิก ล้วนพูดถึงหัวข้อนี้แต่เพียงสั้น ๆ ...สิ่งที่เควีร์กและสหายกล่าวไว้ในตำราไวยากรณ์ของพวกเขาเน้นไม่นอกเหนือไปจากเหตุผลที่กล่าวมาแล้วก่อนหน้านี้ นั่นคือการกล่าวถึงการลดรูปตัวการ และการเปลี่ยนจุดเน้นหรือย้าความท้ายประโยค

(Stein 1979 : 125)

4.3 การจำแนกหน้าที่ประโยคกรรม

บรรดานักภาษาศาสตร์ผู้สนใจศึกษาหน้าที่ของประโยคกรรมในภาษาอังกฤษมีมากมายหลายท่านด้วยกัน ตั้งแต่เพาสมา (Poutsma, 1926) สวีท (Sweet, 1930) และ เจสเปอร์เซน (Jespersen, 1933) ซึ่งสังเกตเห็นความหมายที่แตกต่างกันระหว่างประโยคกรรตุและประโยคกรรม ต่อมานักภาษาศาสตร์เริ่มวิเคราะห์ว่ามีปัจจัยอะไรบ้างที่เกี่ยวข้องกับการใช้ประโยคกรรม มีทฤษฎีความเรียงไวยากรณ์นำมาอธิบายปรากฏการณ์การเลือกเจาะจงใช้ประโยคกรรมบ้าง นักภาษาศาสตร์กลุ่มนี้ได้แก่มิเชลโลวิช (Mihailovic, 1963) สิงหา (Sinha, 1974) คูโน (Kuno, 1976) เกรนเจอร์-เลอกรังค์ (Granger - Le grand 1976) สไตน์ (Stein, 1979) เทราเกอร์ตและเพรตต์ (Traugott and Pratt, 1980) ผลงานการค้นคว้าเกี่ยวกับหน้าที่ประโยคกรรมของนักภาษาศาสตร์ดังกล่าวข้างต้นนี้ อาจรวบรวมไว้ในหัวข้อใหญ่ 2 หัวข้อด้วยกันคือ

ก. เหตุผลในการเลือกใช้ประโยคกรรมตัวการปรากฏ

1. เพื่อเน้นหรือย้ำความ แฉ่งย้อยเป็น

ก. เน้นนามวลที่อยู่ในตำแหน่งประธาน ผู้เสนอแนวความคิดนี้คือ

Sweet (1960) และ Roberts (1967)

ข. เน้นตัวการซึ่งอยู่ท้ายประโยค ผู้เสนอความคิดนี้ได้แก่ Poutsma

(1926) Mihailovic (1963) Leech and Svartvik (1975)

2. เพื่อเรียงลำดับใจความเก่า-ใจความใหม่ (given-new information)

นักภาษาศาสตร์ผู้ยึดถือแนวคิดนี้ได้แก่ Granger - Le grand (1976) Stein (1979)

3. เพื่อจัดหัวข้อเรื่องภายในประโยค (theme) นักภาษาศาสตร์ผู้เชื่อตามแนวคิดนี้ได้แก่ Sinha (1979) Traugott and Pratt (1980)

4. เพื่อแสดงเจตคติ (affective function) เป็นต้นว่าเจตคติด้านการเอาใจเขามาใส่ใจเรา (empathy) ผู้เสนอเหตุผลข้อนี้คือ Kuno (1976) เจตคติด้านแสดงเจตนาของผู้พูด ผู้เสนอได้แก่ Bolinger (1977)

5. เพื่อเชื่อมความประโยคได้ง่ายขึ้น (connection of one sentence with another) ผู้เสนอแนวคิดนี้ได้แก่ Jespersen (1933) และ Sinha (1974)

ข. เหตุผลในการเลือกใช้ประโยคกรรมตัวการไม่ปรากฏ

1. เพื่อเน้นหรือย้ำความ ผู้เสนอแนวคิดนี้ได้แก่ Sinha (1974) และ van Leunen (1979)

2. เพื่อวางตัวเป็นกลาง ไม่เอาความเห็นส่วนตัวเข้าพัวพัน (impersonal style) กลุ่มนักภาษาศาสตร์ผู้คล้อยตามเหตุผลข้อนี้ได้แก่ Svartvik (1966) และ Granger-Legrand (1976)

3. เพราะไม่ทราบว่ามีใครเป็นตัวการ (unknown agent) กลุ่มนักภาษาศาสตร์ผู้เสนอแนวคิดนี้มีตั้งแต่ Poutsma (1926) Granger-Legrand (1976) Traugott and Pratt (1980)

4. เพราะตัวการไม่มีความสำคัญหรือการกระทำน่าสนใจมากกว่าตัวการ นักภาษาศาสตร์ผู้เชื่อถือตามแนวคิดนี้มี van Leunen (1979) Leech and Svartvik (1975)

5. เพราะรู้จากบริบทแล้วว่าใครเป็นตัวการ จึงไม่ใช้รูปตัวการ ผู้เสนอเหตุผลข้อนี้คือ Jespersen (1933) Granger-Legrand (1976)

6. เพื่อประหยัดถ้อยคำ (economy of expression) Mihailović เสนอเหตุผลข้อนี้ในปี 1963

7. เพื่อสะท้อนทัศนคติได้แก่

ก. จิตวิสัย ไม่เอาตัวเข้าพัวพัน (objectivity) ผู้เสนอแนวคิดนี้คือ Mihailović (1963)

ข. เพื่อหลีกเลี่ยงความรับผิดชอบ Bolinger (1977) และ van Leunen (1979) เป็นผู้เสนอเหตุผลข้อนี้

ค. เพื่อแสดงมารยาทอันสมควรกระทำ (felicity condition or principle of politeness) Poutsma (1926) เป็นผู้เสนอแนวคิดนี้เป็นคนแรก ต่อมา ในปี 1974 Sinha ก็เสนอตัวอย่างที่คล้ายตามแนวคิดนี้

4.4 เหตุผลในการเลือกใช้ประโยคกรรมตัวการปรากฏ

4.4.1 เพื่เน้นหรือย้ำความ

นักไวยากรณ์หลายท่านเช่น Sweet (1960) และ Roberts (1967) เชื่อว่า ในภาษาอังกฤษ ประโยคกรรมประเภทตัวการปรากฏนั้นคือเครื่องมือที่ช่วยเน้นความสำคัญของ กรรมในประโยค โดยย้ายกรรมของสกรรมกริยามาอยู่ในตำแหน่งประธานเสีย Roberts (1967) อธิบายโดยยกประโยคกรตุมาเป็นตัวอย่างก่อนว่า

(44) A disease killed Mr. Winthrop.

เขาได้เสริมว่า ข้อความหนักเสนอในรูปประโยคกรรมจะใส่ใจความกว่า เพราะ จุดสนใจของเราจะอยู่ที่ตัว Mr. Winthrop มากกว่าอยู่ที่ตัวโรค ฉะนั้นเราก็น่าพอใจว่า Mr. Winthrop ไว้ในที่เด่นเห็นชัด ซึ่งความต้องการนี้เราได้รูปประโยคกรรมสนองตอบได้พอ เหมาะพอดีเสียด้วย ดังในประโยค (45)

(45) Mr. Winthrop was killed by a disease.

ในขณะที่สวิตและรอเบิร์ตเชื่อว่าตำแหน่งเน้นหรือเด่นอยู่ตรงต้นประโยค ยังมีนักภาษาศาสตร์หลายท่านเชื่อตรงกันข้าม เช่น มิเชลโลวิช (1962) เห็นว่าตัวประธานซึ่งอยู่ต้นประโยคไม่เด่นไม่สำคัญเอาเลย ตัวการ (agent) หรือผู้กระทำกริยานั้น ๆ ในประโยคต่างหากเล่าที่ถูกขูให้เด่นขึ้น ความคิดทำนองนี้ เพาสม่าได้เคยเสนอไว้แล้วตั้งแต่ปี ค.ศ. 1926 ในตำรา ชื่อ A Grammar of Late Modern English ของเขา โดยกล่าวว่าประโยคกรรมช่วยเชิดชู ผู้มีส่วนร่วมในการกระทำโดยเอาผู้มีส่วนร่วมนี้ไปไว้ท้ายประโยค

เนื่องจากความเห็นของนักภาษาศาสตร์ 2 กลุ่มดังกล่าวขัดแย้งกันเอง จึงทำให้ เกรนเจอร์-เลอกรังค์ไม่ค่อยเชื่อถือเหตุผลที่ว่าคนเราใช้ประโยคกรรมเพื่เน้นคำหรือย้ำความนัก

ยิ่งไปกว่านั้น เขายังเห็นข้อบกพร่องในการยกประโยคตัวอย่างประกอบความเห็นของบรรดานักภาษาศาสตร์แต่ละกลุ่มด้วย นั่นคือจะเลือกยกประโยคที่สนับสนุนความเห็นของตน เพาสมา (1926) ยกตัวอย่างประโยค (46)

(46) The dog was killed by his own master.

เกรนเจอร์-เลอกรังค์คิดจางว่า ในประโยคข้างต้น จุดเด่นอยู่ที่ตัวการท้ายประโยคคือ "master" แม้ ๆ เพราะผู้แต่งประโยคนั้นจะจงเน้นความสำคัญของตัวการอย่างเห็นได้ชัด โดยการเพิ่มคุณศัพท์ขยายตัวการ คือ "his own" ในขณะที่เดียวกันคุณศัพท์ที่ขยายตัวการก็อาจทำให้ตัวการลดความสำคัญไป ไม่ได้รับการเน้นให้เด่นขึ้น เช่นตัวอย่างประโยค (47) ของ P. Christophersen and A. Sandved (1969)

(47) This magnificent picture was painted by an unknown French artist.

เกรนเจอร์-เลอกรังค์ชี้ให้เห็นว่า การขยายตัวการโดยใช้คำคุณศัพท์ "unknown" ทำให้ตัวการ "French artist" มีโอกาสที่จะถูกเน้นน้อยลง ในเวลาเดียวกันหน่วยประธานเสียอีกที่ถูกเน้นเด่นเป็นพิเศษ เพราะเหตุที่มีนิยมนคุณศัพท์ "this" และคำคุณศัพท์ "magnificent" เป็นตัวขยาย

ในปี 1963 L.A. Hill เสนอบทความชื่อ "The Passive Again" และให้พิสูจน์ว่าทั้งสวิตและมิเชลโลวิชซึ่งยืนยันจุดเน้นในประโยคกรรมคนละจุดนั้นล้วนเข้าใจผิดทั้งคู่ ฮิลล์พิสูจน์ว่านามวลีต้นประโยคก็ดี ท้ายประโยคก็ดี สามารถทำให้เด่นขึ้นมาได้โดยการเน้นหรือย่ำทั้ง 2 จุด ซึ่งลักษณะนี้พบในประโยคกรตุเช่นกัน หากประโยคกรรมและประโยคกรตุสามารถเน้นความต้นประโยคก็ได้ท้ายประโยคก็ได้แล้วไซ้ เหตุใดบางครั้งคนเราจึงจะจงเลือกใช้ประโยคกรรมเล่า ฮิลล์ให้เหตุผลว่าในภาษาอังกฤษนั้นมีแนวโน้มที่จะขึ้นต้นประโยคด้วยข้อความที่เด่นชัดในใจผู้พูดขณะนั้น ต่อจากนั้นจึงจะต่อเติมประโยคให้สมบูรณ์ด้วยข้อความตามแต่จะนึกขึ้นได้ ฮิลล์ตั้งข้อสังเกตว่าเรื่องเฉพาะเจาะจงและเรื่องที่เคยรู้กันแล้วมักจะนำมากล่าวก่อนตอนต้นประโยค มากกว่าเรื่องไม่เจาะจงหรือเรื่องใหม่ ๆ ฉะนั้นจึงเป็นเรื่องปกติที่เราจะให้พบเห็น

ข้อความ "The snake bit someone." ในรูปประโยคกรรตุ และข้อความ "John was bitten by a snake." ในรูปประโยคกรรม ไม่ว่าเราจะเน้นจุดใดก็ตาม ทั้ง^๕ เพราะ "the snake" และ "John" เป็นคำนามที่เจาะจงกล่าวถึงมากกว่า "a snake และ someone" และเป็นเพราะว่า "the snake" ก็คือ "someone" ก็คือเป็นใจความใหม่ที่เพิ่งจะเอ่ยถึง

เราพอจะสรุปได้ว่าฮิลล์ไม่ได้ให้ความสำคัญในเรื่องการเลือกใช้ประโยคกรรม เพื่อเน้นหรือย้ำความมากนัก ทั้งประโยคกรรมและโยคกรรตุมีจุดเน้นความ จุดเน้นอยู่ที่ประโยคก็ได้ ห้ายประโยคก็มี แต่เหตุผลที่ฮิลล์ยกมาอธิบายประกอบความคิด ขึ้นอยู่กับผู้พูดว่าจะกล่าวถึงเรื่องนั้นโดยเฉพาะเจาะจงเพียงไร และขึ้นอยู่กับลักษณะใจความด้วยว่าเป็นใจความที่รู้แล้วหรือใจความใหม่ จะเห็นได้ว่าเหตุผลที่ฮิลล์ให้ในส่วนหนึ่งมาเกี่ยวข้องกับทฤษฎีการเรียบเรียงใจความภายในประโยคซึ่งก็เป็นเหตุผลในการเลือกใช้ประโยคกรรมเหตุผลหนึ่งซึ่งนักภาษาศาสตร์หลายท่านสนับสนุนอย่างเต็มที่ ซึ่งเราจะได้ศึกษาในหัวข้อถัดไปพร้อมตัวอย่างและรายละเอียด

4.4.2 การเลือกใช้ประโยคกรรมเพื่อการปรากฏเพื่อลำดับใจความเก่า-ใจความใหม่ ทั้งต้องการ (given-new information)

ความเชื่อที่ว่าผู้พูดเลือกใช้ประโยคกรรมเพื่อเน้นหรือย้ำความนั้นยังมีอยู่ในความคิดของนักภาษาศาสตร์ส่วนใหญ่ บางท่านก็สนใจศึกษาซึ่งต่อไปอีกว่า ปัจจัยอะไรที่ทำให้เกิดการเน้นหรือย้ำในประโยคกรรม เกรนเจอร์-เลอกรังต์ (in Roey-Acco 1976) เป็นผู้หนึ่งที่กล่าวติดใจว่า คราบไคที่นักไวยากรณ์ทั้งหลายยังผูกมัดความเชื่อของตัวเองไว้กับหัวข้อนี้ คือคนเราใช้ประโยคกรรมเพื่อเน้นหรือย้ำความแล้วไซ้ พวกเขาก็จะไม่ได้ค้นพบอะไรมากนัก ยังคงวนเวียนอยู่ในความมืดมนนั้นเอง นอกจากนี้เกรนเจอร์-เลอกรังต์ยังได้ชี้จุดอ่อนอีกจุดหนึ่งซึ่งบรรดานักภาษาศาสตร์มักทำ นั่นคือการยกตัวอย่างประโยคกรรมสนับสนุนแนวคิดของตนในรูปประโยคเดียว ๆ นอกบริบท ทั้งที่บริบทใกล้เคียงเป็นปัจจัยที่สำคัญในการตัดสินใจเลือกใช้ประโยคกรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการสนับสนุนแนวความคิดของผู้พูดหรือของนักภาษาศาสตร์เองที่ว่าคนเราใช้ประโยคกรรมเพื่อลำดับใจความเก่า-ใจความใหม่ได้อย่างที่ต้องการนั่นเอง

อนึ่ง เกรนเจอร์-เลอกรังค์ได้ยกคำพูดของฮัลลiday (Halliday 1967) และเซฟ (Chafe 1970) มาสนับสนุนข้อเท็จจริงที่ว่า ในประโยคกรรมนั้นนามวลีผู้รับการกระทำ (patient NP) ย่อมจะเป็นส่วนใจความเก่า และนามวลีตัวการ (agent NP) เป็นใจความใหม่ อย่างไรก็ตาม เกรนเจอร์-เลอกรังค์มองข้ามจุดที่สำคัญหลายจุดในข้อเขียนของฮัลลiday เป็นต้นว่าฮัลลidayแยกระบบใจความเก่า-ใจความใหม่ (given-new information) ออกต่างหากจากระบบการจัดหัวเรื่อง (theme-rheme) เป็นระบบย่อยสองระบบที่แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง ในขณะที่เกรนเจอร์-เลอกรังค์รวมความเรียงสองระบบย่อยนี้ด้วยกัน ทั้งที่การแยกพิจารณาและการมองเห็นความแตกต่างของสองระบบย่อยนี้ เป็นความจำเป็นอย่างยิ่งยวดในการวิเคราะห์หน้าที่ของประโยคกรรม

4.4.3 การใช้ประโยคกรรมตัวการปรากฏเพื่อจัดหัวเรื่องภายในประโยค

จุดสำคัญอีกจุดหนึ่งที่เกรนเจอร์-เลอกรังค์มองข้ามไปเมื่อศึกษางานของฮัลลiday ก็คือ ในบรรดาปัจจัยที่เป็นสาเหตุการตัดสินใจเลือกใช้ประโยคกรรมของผู้พูดนั้น ปัจจัยบางปัจจัยอาจมีอิทธิพลครอบงำปัจจัยอื่น และเป็นตัวกำหนดสำคัญที่ทำให้ผู้พูดเปลี่ยนใจจากประโยคกรตุมาใช้ประโยคกรรม เหตุปัจจัยนั้นได้แก่การจัดหัวเรื่องภายในประโยคนั้นเอง (thematization) ซึ่งเป็นเหตุปัจจัยที่มีบทบาทสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าระบบการลำดับใจความเก่า-ใจความใหม่

เทราเกอร์ตและแพรตต์ (1980 : 283) ให้ข้อสังเกตว่า การจัดหัวเรื่องว่าความใดควรมาก่อนมาหลังนั้น เปรียบได้กับดัชนีพจน์ประเภทหนึ่ง (deixis) ผู้พูดใช้เครื่องหมายนี้ไล่ชี้หน่วยภาษาในประโยคไปที่ละหน่วยจนหมด เริ่มจากจุดตั้งต้นความหรือส่วนต้นเรื่อง (the point of departure or theme) ไปจนท้ายประโยคเทราเกอร์ตและแพรตต์เสนอแผนภูมิซึ่งแสดงให้เห็นว่า เมื่อคนเราพูดประโยคธรรมดา ๆ ไม่มีการเน้นหรือย้าออกไป ประโยคนั้นจะมีระบบย่อยต่าง ๆ สัมพันธ์กัน

Theme	Verb	X
Agent	Verb	X
Def NP (shared)	Verb	Indef NP (unshared)
Subject	V	X
e.g. The robber	Stole	a radio

(Traugott & Pratt:283)

ตามแนวคิดของเทราเกอร์ตและเพรตต์ ในภาษาอังกฤษนั้นตัวแปรหรือปัจจัยที่เกี่ยวข้องกันมีสายหรือระดับความสัมพันธ์ดังที่ปรากฏในแถวซ้ายของแผนภูมิ เขาทั้งสองอธิบายเป็นตัวอย่างว่า

ถ้าผู้พูดเอ่ยนามวลอย่างเฉพาะเจาะจง นามวลที่เจาะจงนั้นก็จะมีอิทธิพลเหนือความเป็นผู้กระทำการ (agency) หรือเหนือตัวการ ทั้งนี้หมายความว่าหากตัวการนั้นไม่เฉพาะเจาะจง (indefinite) นามวลที่หน่วยอื่น ๆ ที่มีลักษณะเจาะจงมากกว่าจะมาเป็นตัวเรื่องแทน (theme)

(Traugott & Pratt:284)

เทราเกอร์ตและเพรตต์ยกตัวอย่างประโยคประกอบการแสดงเรื่องระดับความสัมพันธ์ที่ต่างกันระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ดังนี้

(48) What happened?

(49) My father was hit by a drunk driver.

(50) A drunk driver hit my father.

นักภาษาศาสตร์ทั้งสอง (Traugott & Pratt : 284) อธิบายว่าคำถามเช่นประโยค (48) นั้น ผู้พูดย่อมพอใจเลือกประโยค (49) เป็นคำตอบมากกว่าประโยค (50) เพราะเหตุใด

เหตุผลข้อแรกคือ ประโยค (49) มีลักษณะที่เฉพาะเจาะจงมากกว่าประโยค (50) และเนื่องจากว่าในภาษาอังกฤษ การเจาะจง (definiteness) อยู่ในระดับขั้นสูงกว่าการเป็นผู้กระทำการ (agency) ฉะนั้นจึงเข้ามามีอิทธิพลกำหนดส่วนหัวเรื่อง (theme) หรือจุดตั้งต้นเรื่อง (point of departure)

เหตุผลข้อที่สอง หน่วยประธานที่เจาะจง (a Patient) ได้ช่วยให้การเรียบเรียงลำดับใจความในประโยคต่อเนื่องกันไปราบรื่น เนื่องจากมีการนำหน่วยประธานซึ่งเป็นใจความเก่าที่รู้จักกันอยู่แล้ว (shared information) มาเป็นจุดตั้งต้นเรื่อง

เราอาจตั้งข้อสังเกตได้ว่า มีปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเลือกใช้ประโยคกรรม (49) อยู่ 3 ปัจจัยด้วยกันคือ ความเจาะจง จุดตั้งต้นเรื่องหรือหัวเรื่อง และใจความเก่า-ใจความใหม่ ในประโยค (49) "my father" เป็นทั้งส่วนต้นเรื่องและใจความเก่า ผู้พูดเลือกตอบประโยคนี้เพราะรูปประโยคสนองตอบการจัดหัวเรื่องตามที่ตนต้องการคือ นำผู้รับการกระทำที่เจาะจง (patient) ซึ่งเป็นใจความเก่ามาไว้ต้นประโยค ส่วนที่เหลือซึ่งเป็นส่วนขยายกิตติ เป็นใจความใหม่ที่ไม่เจาะจงกิตติ (a drunk driver) จะอยู่ในลำดับถัดไป

4.4.4 การใช้ประโยคกรรมเพื่อการปรากฏเพื่อแสดงเจตคติ (affective function)

นอกจากเหตุปัจจัย 3 เหตุใหญ่ ๆ คือ เพื่อย้ำความ เพื่อลำดับใจความเก่า-ใจความใหม่ และเพื่อจัดหัวเรื่องภายในประโยคตามที่ต้องการแล้ว นักภาษาศาสตร์หลายท่านได้เสนอเหตุปัจจัยอื่น ๆ ในการเลือกใช้ประโยคกรรมประเภทตัวการปรากฏอีก เป็นปัจจัยที่เกี่ยวกับเจตคติอันได้แก่ความใส่ใจ (empathy) ซึ่งเสนอโดยคุโนะ (Kuno 1976) ความตั้งใจหรือเจตนา เสนอโดยโบลิงเจอร์ (Bolinger 1977) นักภาษาศาสตร์เหล่านี้เชื่อว่าในบางสถานการณ์ ปัจจัยด้านเจตคติเหล่านี้เป็นตัวแปรซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อทัศนคติของผู้พูดให้พอใจเลือกใช้ประโยคกรรมมากกว่าประโยคกรรตุ

คุโนะ (Kuno, 1977 : 431) เสนอความเห็นไว้ในสถานการณ์การสนทนาแต่ละตอน ผู้พูดย่อมพยายามเข้าถึงความรู้สึกของผู้ฟังหรือผู้ร่วมสนทนา ผู้พูดเอาใจคนไปใส่ใจผู้ฟังพยายามเข้าใจความคิดเห็นของผู้ฟัง ความใส่ใจของผู้พูดที่มีต่อผู้ร่วมสนทนาย่อมแตกต่างกัน

เรื่อยไป ระดับความใส่ใจนี้แบ่งออกได้เป็นหลายประเภท ประเภทหนึ่งมีชื่อเรียกว่า ความใส่ใจ
ในวจนกรรมของผู้ร่วมสนทนาซึ่งคุโน่อธิบายเพิ่มเติมว่า

เมื่อผู้พูดใส่ใจตนเองกล่าวคือ แสดงความเห็นของตนเอง
ออกมาให้ปรากฏ เขาย่อมทำได้ง่ายสดวกใจมากที่สุด
ที่ง่ายรองลงมาคือเมื่อเขาแสดงความเข้าใจผู้ฟัง
เห็นด้วยกับผู้ฟัง แต่ที่ยากลำบากที่สุดสำหรับผู้พูดก็คือเมื่อ
เขาต้องแสดงความเข้าใจเห็นด้วยกับบุรุษที่สาม โดยไม่
เอาความเห็นของตัวเองและผู้ฟังเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย

(Kuno : 433)

สิ่งที่น่าสนใจได้แก่การที่คุโน่ยกประโยคกรรมเป็นตัวอย่างขยายความคิดของตน

(51) ?? John was hit by me.

ประโยคกรรม (51) เป็นประโยคที่ผิดไวยากรณ์ คุโน่ได้อธิบายสาเหตุที่เราไม่
ใช้ประโยคข้างต้นนี้ว่า

ที่เราสงสัยว่าประโยค (51) ถูกไวยากรณ์หรือไม่
เป็นเพราะลักษณะการพูดของผู้พูดประโยคนี้ มองดู
เหมือนมิใช่ออกมาจากตัวผู้พูดเอง มิใช่ความคิดของ
เขาเอง เพราะเหตุนี้เอง ประโยคกรรมทำนอง
(51) นี้จึงมิใช่ในงานเขียนทางวิชาการหรือในราย
งานข่าวเท่านั้น เนื่องจากเปิดโอกาสให้ผู้พูดถอยห่าง
จากสถานการณ์ ไม่ต้องเอาตัวเข้าไปพัวพันด้วย

(Kuno : 433)

จากทัศนะของคุโนะ เราอาจจะตั้งข้อสงสัยสนับสนุนความคิดที่ว่า คนเราเลือกใช้
 ประโยคกรรมในบางสถานการณ์หรือในงานเขียนบางประเภท เพื่อแสดงทัศนะไม่เจาะจง ไม่
 เอาตัวตนเข้าข้องเกี่ยวกับ (impersonal style) ซึ่งความคิดนี้จะเห็นเป็นรูปเป็นร่างชัด
 เจนขึ้น เมื่อเราศึกษาถึงเหตุผลในการเลือกใช้ประโยคกรรมชนิดตัวการไม่ปรากฏในหัวข้อ 4.5.2

นักภาษาศาสตร์อีกท่านหนึ่งที่สนับสนุนความคิดในเรื่องการใช้ประโยคกรรมเพื่อ
 แสดงเจตคติ ได้แก่โบลิงเจอร์ เขาได้ยกตัวอย่างประโยคและตั้งข้อสังเกตควบคู่กันไปด้วยดังนี้

ประโยคกรตุเช่น George turned the pages นั้นเรา
 ใช้พูดกัน หรือจะเปลี่ยนเป็นรูปประโยคกรรม The pages
 were turned by George. ก็ยังใช้ได้ บอกให้รู้ว่าในชั้น
 กระบวนการ มีสิ่งใดสิ่งหนึ่งเกิดขึ้นกับหน้าหนังสือ ในขณะที่
 เดียวกันบางประโยคเช่น George turned the corner.
 เราอาจใช้พูดกัน แต่พอจะกลับเป็นรูปประโยคกรรม คือ
 The corner was turned by George. นั้นใช้ไม่ได้เสีย
 แล้วผิดไวยากรณ์ เพราะ the corner ไม่กระทบกระเทือน
 ด้วย ต่อเมื่อ George เดินเลี้ยวมาเวลานั้น corner จึงมี
 บทบาทมีความหมายขึ้นมา

...ในบางกรณี ก็มีเรื่องความสัมพันธ์เชิงอำนาจเกี่ยวข้องกับ
 ด้วย เป็นต้นว่าเราพูดประโยคต่อไปนี้ Private Smith
 deserted the army และ the generals deserted
 the army. ใช้ได้ทั้งสองประโยค ครั้นกลับเป็นรูปประโยค
 กรรมว่า the army was deserted by Private Smith
 ฟังดูเป็นเรื่องชวนหัวไป ในเวลาเดียวกัน ประโยคกรรม
 the army was deserted by all its general.

ฟังดูเป็นเรื่องปกติ

เนื่องจากประโยคบางประโยคทำให้เป็นรูปประโยคกรรมได้ แต่บางประโยคไม่เป็นที่ยอมรับ ดังตัวอย่างที่ยกมาข้างต้น จึงทำให้โบลิงเจอร์ไม่เชื่อว่า ประโยคใดจะทำเป็นรูปประโยคกรรมจะขึ้นอยู่กับกริยาในประโยคนั้นอยู่ในกลุ่มกริยาที่ทำเป็นรูปประโยคกรรมได้หรือไม่ โบลิงเจอร์กลับเสนอให้ดูกันที่เจตนาของผู้พูด ดูกันที่ความหมายของสิ่งนั้น ๆ ว่ายังผลให้เกิดขึ้นหรือไม่ (Bolinger 1977 : 10)

อย่างไรก็ตาม ความเห็นของโบลิงเจอร์ที่ว่าประโยคใดสามารถทำเป็นรูปประโยคกรรมได้ให้ดูกันที่เจตนาของผู้พูดนั้น เป็นความเห็นที่ค่อนข้างคลุมเครือ ยากที่จะกำหนดวิธีการจำแนกแยกแยะได้ อีกประการหนึ่งการหยั่งลึกถึงเจตนาของผู้พูดนั้นเป็นเรื่องที่กระทำได้ยากยิ่ง ฉะนั้นเมื่อเราเปรียบเทียบข้อเสนอของนักภาษาศาสตร์ในการเลือกใช้ประโยคกรรมทั้ง 4 เหตุปัจจัยที่กล่าวมา เราจะเห็นว่าเหตุปัจจัยทั้ง 3 ข้อต้น ๆ ฟังดูจะมีน้ำหนักมากกว่า ประกอบด้วยทฤษฎีหน้าที่ภาษาและทฤษฎีความเรียง (discourse theory) สนับสนุนดีกว่าเหตุปัจจัยล่าสุด ซึ่งโบลิงเจอร์เสนอให้เราวิเคราะห์เจตนาของผู้พูด

4.4.5 การใช้ประโยคกรรมด้วยการปรากฏเพื่อเชื่อมประโยคได้ง่ายขึ้น

ในปี ค.ศ. 1924 เจสเปอร์เซน (in Stein 1979 : 125) เป็นผู้ริเริ่มกล่าวถึงเหตุผลการใช้ประโยคกรรมในข้อที่ว่า ประโยคกรรมอาจช่วยให้การเชื่อมประโยคหนึ่งเข้ากับอีกประโยคหนึ่งเป็นไปได้ง่ายขึ้น เจสเปอร์เซนยกตัวอย่างประโยคลักษณะดังกล่าวนี้

(52) He rose to speak, and was listened to with enthusiasm by the great crowd present!

ต่อมา สินหา (Sinha 1974) ตั้งข้อสังเกตว่าประโยคกรรมอาจช่วยให้การเชื่อมความประโยคยืดยาวสลับซับซ้อนเป็นไปได้มากขึ้น เขาได้ยกตัวอย่างประโยคดังนี้

(53 a) The victims were walking to their cars when they were attacked They were knocked down, pummeled, gauged, stomped and beaten with belts and bottles by a man who had apparently been drinking.

(53 b) The **victims** were walking to the car when a man who had apparently been drinking attacked them. He knocked them down, pummeled them, gauged them, stomped them and beat them with belts and bottles.

(Sinha, 1974 : 635)

ตามความเห็นของสินหา กลุ่มประโยคใน (53 a) สามารถรวมกันได้ในรูปประโยคกรตุตงปรากฏใน (53 b) แต่การรวมก่อให้เกิดปัญหาสองข้อด้วยกัน ปัญหาข้อแรกเกี่ยวข้องกับโครงสร้างรูปประโยคที่มีอยู่เดิม เราไม่มีทางเคลื่อนย้ายอนุประโยค "who had apparently been drinking" ออกนอกเขตประโยคที่มีหน้าหน้าที่ขยายความได้ ปัญหาข้อที่สอง การซ้ำคำ "them" มีอยู่เกินไปพบอยู่ในทุกประโยค เหตุใดเรื่องนี้จึงเป็นปัญหา สินหาอธิบายว่า

เพราะคำกริยาในประโยคตามท้องเรื่องล้วนเป็นกริยาเหตุปัจจัย (causative) ทำให้ไม่อาจมีการลดรูปกรรมได้ แม้ว่าจะจะมีการลดรูปตัวการในประโยคต้น และคงไว้ในประโยคท้ายสุด ประโยค(53 a)...มีนามวลีหนึ่งและไม่อาจจัดวางไว้ตรงที่อื่นใดที่เหมาะสมไปกว่าที่เป็นอยู่ ซึ่งตำแหน่งที่นามวลีเหล่านั้นตั้งอยู่ได้อาศัยรูปประโยคกรรมเป็นเครื่องมือจัดวางให้

(Sinha 1974 : 636)

กล่าวโดยสรุป สินหาอ้างว่าการที่ประโยคมีนามวลีขยายวางนึ่งเป็นเหตุให้ผู้เขียนต้องเลือกใช้ประโยคกรรม ซึ่งมีโครงสร้างที่เอื้อให้วางนามวลียึดเชื้อเหล่านั้นในตำแหน่งที่เหมาะสม ฉะนั้นจึงกล่าวได้ว่าประโยคกรรมเป็นเครื่องมือที่สะดวกยิ่งสำหรับผู้เขียน อย่างไรก็ตาม คำอธิบายของสินหาและข้อสรุปของเขาค่อนข้างจะรวบรัดเกินไป ทั้งคำถามตกค้างในใจเรายังหลายข้อ เป็นต้นว่าเป็นไปได้หรือไม่ว่าผู้เขียนเลือกใช้โครงสร้างประโยคกรรม

4.5.1 เพื่อเน้นหรือย้ำความ

ประโยคกรรมชนิดสรุปประธานหรือไม่มีตัวการนั้น มีประโยชน์ใช้สอยค่อนข้างมาก นักภาษาศาสตร์หลายท่านตั้งแต่ Sweet (1960) Sinha (1974) และผู้แต่งตำราความเรียง เช่น van Leunen (1979) ล้วนเห็นสอดคล้องกันว่า ประโยคกรรมประเภทนี้เป็นเครื่องมือภาษาที่สทกยั้งในการใช้เน้นหรือย้ำความที่ต้องการให้เด่นเป็นพิเศษ แวนลูเนนไม่ได้ให้ตัวอย่างประกอบแงคคนี้ เพียงแต่กล่าวว่าประโยคกรรมมีประโยชน์ช่วยให้เราวางจุดที่จะเน้นได้ถูกต้อง สินหาขยายความประโยชน์ข้อนี้เพิ่มเติม เริ่มต้นด้วยการโจมตีแนวความคิดเก่า ๆ ของนักภาษาทั้งหลาย ที่ตำหนิการใช้ประโยคกรรมอย่างฟุ่มเฟือย ถึงกับวางกฎในการแต่งความเรียงว่า "อย่าได้ใช้ประโยคกรรมในที่ซึ่งท่านสามารถใช้ประโยคกรตุได้" สินหาได้ว่าการยึดถือกฎและว่าตามกันไปอย่างงมงายนั้น ทำให้ผู้คนทั้งหลายมองข้ามข้อเท็จจริงข้อสำคัญของประโยคกรรมไป นั่นคือการใช้ประโยคกรรมเพื่อให้ความสำคัญแก่จุดที่ผู้ประพันธ์ต้องการบอกย้ำแก่เราเป็นพิเศษ สินหายกตัวอย่างประโยคจากงานเขียนของออร์เวลล์ (Orwell 1946) มาแสดงดังนี้

(54) Defenseless villagers are bombarded from the air, the inhabitants driven out in the countryside, the cattle machinegunned, the hut set on fire with incendiary bullets. This is called "pacification." Millions of peasants are robbed of their farms and sent trudging along the roads with no more than they can carry : this is called "transfer of population" or "rectification of frontiers."

(Sinha, 1974 : 631)

สินหาอธิบายว่าประโยคข้างต้นนี้ ถ้าเราพยายามทำให้เป็นประโยคกรตุจะเกิดปัญหามากประการแรก เราจะมึปัญหาต้องหาตัวบุคคลผู้กระทำสิ่งชั่วร้ายดังออร์เวลล์บรรยายมาทั้งหมดนี้ ประการที่สอง ถ้าเราหาตัวการมาใส่ในประโยคได้ เราก็ต้องมาประเมิน

ผลกระทบที่เกิดจากตัวการปรากฏรูปในประโยคผิวเหล่านี้ ผลก็คือ จุดสนใจของผู้อ่านจะเลื่อนจากความพิณาศและหายนะที่เกิดขึ้นไปอยู่ที่ตัวบุคคลผู้ก่ออาชญากรรมเหล่านี้ แทนที่จะพุ่งไปที่ "การสร้างควมสงบให้เกิดขึ้น" (pacification) อย่างที่ผู้เขียนต้องการตอกย้ำเข้าไปในใจผู้อ่าน ดังนั้นรูปประโยคกรตุจะไม่ช่วยสื่อจุดเน้นหรือย้ำที่ผู้เขียนต้องการถ่ายทอดไปยังผู้อ่านได้ดีเท่ารูปประโยคกรรม

4.5.2 เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้พูดหรือผู้เขียนวางตัวเป็นกลางไม่เอาความเห็นส่วนตัวเข้าพัวพัน

ในปี ค.ศ. 1966 สวาร์ทวิก (Svartvik, 1966) ได้ศึกษาความถี่ในการใช้ประโยคกรรมที่พบอยู่ในหนังสือ 8 ประเภท (วิทยาศาสตร์, ข่าว, อักษรศาสตร์, กีฬา, ปาฐกถา; นวนิยาย, บทโฆษณา, บทละคร) เขาได้ตั้งข้อสังเกตว่า (in Granger-Legrand, 1976 : 47) มีการใช้ประโยคกรรมน้อยที่สุดในงานเขียนเชิงวิทยาศาสตร์ ที่ใช้มากรองลงมาคือข่าว สวาร์ทวิกสรุปว่า การที่ประโยคกรรมมีใช้น้อยในงานเขียนเชิงวิทยาศาสตร์ เป็นเพราะประโยคกรรมช่วยให้ผู้เขียนคงลักษณะท่าที่เป็นกลาง ๆ แบบวิทยาศาสตร์ไว้ได้ (M. Cooray 1967) เกรนเจอร์-เลอกรังด์ได้ยกตัวอย่างประโยคจากนวนิยายของ A. Huxley เรื่อง Brave New World สนับสนุนแนวคิดของสวาร์ทวิกดังนี้

(55) ...and, leading his charges to the work tables, actually showed them how this liquor was drawn off the test-tubes; how it was let out drop by drop on to the especially warmed slides of the microscopes: how the eggs which it contained were inspected for abnormalities, counted, and transferred to a porous **respectacle**;...

(Granger-Legrand, 1976 : 47)

4.5.3 การใช้ประโยคกรรมไม่มีตัวการเนื่องจากไม่ทราบว่าผู้ใดเป็นตัวการ

เกรนเจอร์-เลอกรังด์ (Granger-Legrand, 1976:46) เสนอความคิดว่า การใช้ประโยคกรรมบางครั้งไม่ระบุตัวการ เพราะไม่ทราบว่าผู้ใดเป็นตัวการ หรือมีฉะนั้นก็

เพราะเกิดความยากลำบากในการระบุตัวการให้แน่ชัดลงไป เช่นตัวอย่างจากนวนิยายภาษาอังกฤษต่อไปนี้

(56) Dona saw that the door she had just closed had been opened again.

(57) Useless to say "I was pushed" but he had been pushed.

เทราเกิร์ตและแพรตต์ (1980) ยกตัวอย่างความจำเป็นที่ต้องใช้ประโยคกรรมในบางบริบทอื่นเนื่องมาจากไม่รู้ตัวการว่า

(58 a) A pedestrian was hit at five o'clock this morning.

อันที่จริงแล้ว เราอาจจะพูดข้อความเดียวกันในรูปประโยคกรตุได้ว่า

(58 b) Someone hit a pedestrian at five o'clock this morning.

หากพิจารณาในแง่โครงสร้างประโยคแล้ว ประโยค (58 b) ใช้ได้ไม่มีอะไรผิดเลย แต่ถ้าพิจารณาในแง่การจัดหัวเรื่องแล้วใช้รับว่าไม่ถูกต้อง ไม่ได้มีการวางส่วนต้นเรื่องอย่างให้ผู้พูดต้องการในที่นี้ ผู้สื่อข่าวเพิ่งเล็งความสนใจไปที่คนเดินถนนมากกว่าตัวผู้ขับรถชนคนซึ่งเป็นผู้ใดก็ไม่มีใครทราบ

4.5.4 การใช้ประโยคกรรมไว้รูปตัวการ เพราะตัวการไม่มีความสำคัญ หรือการกระทำน่าสนใจมากกว่าตัวการ

แวน ลูเน็น (1979) กล่าวถึงประโยชน์ข้อหนึ่งของประโยคกรรมไว้รูปตัวการไว้เพียงสั้น ๆ ว่า ถ้าตัวการไม่น่าสนใจหรือเพื่อหลีกเลี่ยงการเอ่ยถึง ตัวการที่คลุมเครือ เราควรใช้ประโยคกรรมที่ไม่บ่งบอกตัวการ จะเป็นทางออกที่ดียิ่ง ลิชและสวาร์ทวิก (Leech and Svartvik, 1975 : 258) ยกตัวอย่างการใช้ประโยคกรรมด้วยเหตุผลเดียวกันว่า ถ้าตัวการหรือผู้กระทำการไม่มีความสำคัญและบ่อยครั้งไม่เกี่ยวข้องกับเรื่อง ก็ควรใช้ประโยคกรรมไม่มีรูปตัวการ เช่นตัวอย่างประโยค (59) และ (60)

(59) A police officer was killed last night in a road accident.

(60) The question will be discussed at a meeting tomorrow.

4.5.5 การใช้ประโยคกรรมไม่มีตัวการเพราะผู้พูดผู้ฟังรู้จากบริบทแล้วว่าใครเป็นตัวการ จึงไม่ต้องใส่ตัวการ

เจสเปอร์เซน (Jespersen, 1933 : 124) ให้เหตุผลการลดรูปตัวการในประโยคกรรมว่าอาจทำได้ ถ้ารู้ว่าตัวการเป็นผู้ใดจากบริบทแล้ว ตัวอย่างเช่น

(61) He was elected Member of Parliament for Leeds.

เจสเปอร์เซนไม่ได้อธิบายขยายความเกี่ยวกับลักษณะของบริบทที่ลดรูปตัวการได้ว่าจะต้องมีลักษณะอย่างไร เกรนเจอร์-เลอกรังค์ (1976 : 48) ก็เป็นนักภาษาศาสตร์อีกผู้หนึ่งที่สนับสนุนหน้าที่นี้ของประโยคกรรม โดยกล่าวว่าเราลดรูปตัวการในประโยคกรรมเพราะเป็นที่กระจ่างชัดจากบริบทแล้วว่า ตัวการคือใคร เกรนเจอร์-เลอกรังค์ขยายความคำว่า "บริบท" เพิ่มเติมว่า บริบทอาจเป็นประโยคหรืออนุเจตที่นำหน้าประโยคกรรมนี้ก็ได้ ยกตัวอย่างเช่น ประโยคจากนวนิยายอังกฤษต่อไปนี้

(62) "Set out the books" he said curtly. In silence the nurses obeyed his command. Between the rose bowls the books were duly set out.

(63) She signalled with her eyes to the servants waiting. The glasses were filled once more.

4.5.6 เหตุผลในการเลือกใช้ประโยคกรรมไม่มีตัวการก็เพื่อประหยัดยอคำ

มิเชลโลวิช (1963 : 79) สรุปว่า ถ้าเราลดรูปประธานที่ไม่สำคัญอะไรในประโยคเสียได้ เราย่อมจะประหยัดคำ ทำให้ประโยคของเรากระชับรัดกุมขึ้น ตัวอย่างเช่น ถ้าเป็นประโยคกรรมที่มีประธานเต็มรูป Somebody has seen him. แต่ถ้าลดรูปประธานที่ไม่สำคัญ เราใช้รูปประโยคกรรมว่า He has been seen. เป็นต้น

4.5.7 การใช้ประโยคกรรมตัวการไม่ปรากฏเพื่อสะท้อนทัศนคติ

ทัศนคติอะไรบ้างที่ผู้พูดแสดงออกโดยใช้ประโยคกรรมประเภทนี้ เท่าที่รวบรวมได้จากบรรดานักภาษาศาสตร์ได้แก่

4.5.7.1 จิตวิสัย ไม่เอาตัวเข้าพัวพัน (objectivity)

4.5.7.2 การหลีกเลี่ยงความรับผิดชอบ

4.5.7.3 การแสดงมารยาทอันสมควร

4.5.7.1 การใช้ประโยชน์กรรมไม่มีตัวการเพื่อแสดงทัศนคติเชิงจิตวิสัย

(objectivity of attitude)

มิเชลโลวิช (1963 : 79) กล่าวว่า การที่คนเราใช้ประโยชน์กรรมไม่มีตัวการ นั้น จะปัดให้เป็นเรื่องของการประหยัคดีด้วยคำเสียทุกครั้ง ย่อมเป็นการแก้ปัญหาย่างขอไปที เพราะในบางกรณีมีเหตุผลอย่างอื่น เป็นต้นว่าในประโยชน์กรรมที่มีประธานหุ่น (dummy subject) เป็น it นั้น เกิดจากการที่ประธานในประโยชน์กรรมเป็นคำนามที่ไม่เจาะจง เช่น people, they, all etc. เมื่อทำเป็นรูปกรรมวาจก ประโยคกรรมเหล่านี้จะต้องหาประธาน หุ่นมาใส่คือ "it" ตัวอย่างเช่น

ประโยคกรรตุ (64) People agree that he will have a successful career.

ประโยคกรรม (65) It is agreed that he will have a successful career.

การนำ it มาวางไว้ในตำแหน่งประธาน ก็เพื่อกงกระสวนประธาน-กริยาตาม ลักษณะประโยคโดยทั่วไปไว้ โดยเลือกใส่คำที่ไม่มีความหมายเจาะจง ไม่มีตัวตน เป็นเพียง ประธานหุ่น กล่าวโดยสรุป การใช้ it เป็นประธานหุ่นในประโยคกรรมจะพบเห็นบ่อยครั้ง เมื่อ ผู้พูดต้องการแสดงทัศนคติเชิงจิตวิสัย ไม่เอาตัวเข้าพัวพัน

4.5.7.2 การใช้ประโยชน์กรรมตัวการไม่ปรากฏเพื่อหลีกเลี่ยงความรับผิดชอบ

แวน ลูเนิน (1979) กล่าวไว้ในหนังสือชื่อ A Handbook for Scholar

ตอนหนึ่งว่า แม้ประโยชน์กรรมจะมีประโยชน์หลายประการ เช่น ใช้เน้นความ ใช้เชื่อมความให้ ยาวขึ้น ฯลฯ แต่ประโยชน์กรรมก็มีข้อเสียพื้นฐานทั่วไปที่ใช้กันอยู่ตามปกติในภาษาอังกฤษ ตรง กันข้ามถ้าผู้เขียนใช้ประโยชน์กรรมอย่างฟุ่มเฟือยแล้ว จะทำให้ข้อเขียนนั้นไร้คุณค่ามคราคา แวน ลูเนินได้ยกตัวอย่างอนุเฉที่เต็มไปด้วยประโยชน์กรรมซ้ำซ้อนเกินพอดีดังนี้

(66) In what might be called the official Victorian world-view, a fairly **clear-cut** distinction was made between love and friendship. Friendship was conceived of as a relationship **between members of** the same sex based on shared interests and values; love was founded on the attraction of opposites, who were intended by their motion to be bound in a **complementarity** of virtues and skills by which the basis for the foundation of a **family could** be laid.

(van Leunen, 1979 : 130)

แวน ลูเนินวิจารณ์ว่า ประโยคกรรมประโยคแรกซึ่งดูได้จากกริยา "might be called" เป็นความพยายามของผู้เขียนที่จะหลีกเลี่ยงความรับผิดชอบ อันที่จริงแล้ว ผู้เขียนต้องการใช้สำนวน "the official Victorian world-view" แต่ก็ไม่อยากพูดตรง ๆ เกรงคนจะหาว่าเป็นสำนวนที่ตนคิดขึ้น จึงหลีกเลี่ยงความรับผิดชอบโดยใช้เป็นรูปประโยคกรรมเสีย ส่วนประโยคกรรมประโยคที่สองซึ่งใช้กริยา "was made" ก็ทำนองเดียวกัน อ้างถึงสำนวน "the official Victorian world-view" แต่ไม่ยอมพูดถึงตรง ๆ อีก กลับใช้ประโยคกรรมกล่าวถึงสำนวนนั้นอย่างอ้อม ๆ เพื่อให้ฟังไกลตัวพ้นความรับผิดชอบของผู้เขียนเสีย แวน ลูเนินหวังคิดว่า ถ้าผู้เขียนชอบสำนวนดังกล่าวจริง ๆ แล้วใช้รักควรพูดถึงตรง ๆ หรือไม่ชอบสำนวนนี้ก็เลิกใช้ และเลือกสำนวนอื่นแทน เช่น

The official Victorian world-view made a fairly clear-cut distinction between love and friendship.

or

The Victorian made a fairly clear-cut distinction between love and friendship.

แนวคิดที่ว่าคนเราใช้ประโยชน์เพื่อหลีกเลี่ยงความรับผิดชอบนั้น นอกจาก
แวน ลูเนินแล้ว ก่อนหน้านี้อโบลินเจอร์ (1977 : 129) ก็สรุปหน้าที่ประโยชน์ทำนองเดียว
กันไว้ อโบลินเจอร์ตั้งข้อสังเกตว่า คำกริยาในภาษาอังกฤษใช้ในรูปแบบการสูญเสียส่วนใหญ่
ยกเว้นกริยากลุ่มหนึ่งได้แก่ believe, think, suppose, consider, suspect มีการใช้
ในรูปแบบการบวกบ่อยครั้งมาก เหตุผลที่ใช้คำกริยาเหล่านี้ในรูปแบบประโยชน์อาจจะเป็น
อธิบายได้ด้วยทฤษฎีการแสวงหาผลประโยชน์ส่วนตัวของสแตนลีย์ (Stanley 1972) นั่นคือกริยา
กลุ่มนี้ล้วนเป็นกริยาที่แสดงความคิดเห็น ซึ่งผู้พูดเลือกใช้เมื่อเขาต้องการให้ผู้ฟังเกิดความ
ประทับใจเมื่อฟัง ผู้พูดได้ยกความรับผิดชอบไปให้กับตัวการที่ไม่ปรากฏนาม อยู่ไกลตัวและมีอำนาจ
ราชศักดิ์ ตัวอย่างประโยคกรรมไม่มีตัวการซึ่งทำหน้าที่ดังที่อโบลินเจอร์ว่าไว้ได้แก่

(67) John is believed to be a thief.

ประโยค (67) จะบอกเป็นนัยกว้าง ๆ ไม่เจาะจงตัวผู้รับผิดชอบโดยกล่าวว่า
"เชื่อกันว่าจอห์นเป็นขโมย" ซึ่งแตกต่างความนัยกับรูปประโยคกรตุ เช่น I (he, somebody)
believe John to be a thief. ประโยคหลังนี้ระบุตัวการผู้รับผิดชอบชัดเจนในขณะที่
ประโยคกรรม (67) ผู้พูดสามารถผลักภาระความรับผิดชอบไปยังตัวการที่ไม่ปรากฏตัวตน ซึ่งฟัง
ดูแล้วดูเหมือนเป็นผู้มีอำนาจหน้าที่และอยู่ในฐานะจะกล่าวหาจอห์นเช่นนั้นได้

4.5.7.3 การใช้ประโยชน์กรรมตัวการไม่ปรากฏเพื่อแสดงมารยาทอันสมควร

กระทำ

ตอนหนึ่งในตำราไวยากรณ์ที่เพาส์มาแต่งขึ้นในปี ค.ศ. 1926 (in Stein
1979 : 123) ภายใต้วลีข้อว่าหน้าที่ของกรรมวาจก เพาส์มาได้ลำดับหน้าที่ของประโยคกรรม
ไม่มีตัวการไว้มากช้อยกว่านักไวยากรณ์ทั้งหลาย มีตั้งแต่เพื่อเลี่ยงการเอ่ยถึงผู้ร่วมการกระทำใน
ตอนต้น ๆ เพราะตัวการเป็นผู้ใดไม่รู้ชัด หรือเพราะตัวการไม่มีความสำคัญ และข้อสุดท้ายที่น่า
สนใจยิ่งที่เพาส์มาเสนอไว้ก็คือ การที่รูปตัวการไม่ปรากฏในประโยคกรรม ก็เพื่อให้หนทาง
ประนีประนอมกับตัวการมีทางเป็นไปได้มากขึ้น กล่าวได้ว่าหน้าที่ล่าสุดของประโยคกรรมที่
เพาส์มาเสนอมานับก่อนข้างจะเน้นความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในสังคม โดยแสดงเจตคติความ

เกรงใจ รู้จักรักษาหน้าของผู้ร่วมสนทนา หากพิจารณาในแง่หน้าที่ภาษาก็นับว่าแสดงหน้าที่ผ่านบุคคลสัมพันธ์อย่างโดดเด่นชัดเจน

ถัดจากเพาส์มาก็ได้แก่ สิงหา (1974) ผู้ซึ่งเขียนบทความชื่อ "How Passive Are Passives?" ตอนหนึ่งสิงหาเขียนโต้แย้งความเห็นของ Julia Stanley (Stanley 1971, 1972 a, b) โดยกล่าวว่าสแตนลีย์อาจจะพูดถูกเมื่อเธอสรุปว่า คนเราใช้ประโยชน์กรรมก็เพื่อย้ายจุดเน้น แต่สแตนลีย์พูดผิดโดยสิ้นเชิงเมื่อเธอเสนอแนะว่า ประโยคกรรมช่วยในการกำจัดข้อมูลตามที่เหมาะสม สิงหา (sinha, 1974 : 632) ได้ว่าในบางกรณี ผู้พูดตั้งใจเลือกใช้ประโยชน์กรรมไม่มีตัวการก็เพื่อหลีกเลี่ยงการเอ่ยถึงตัวการ เพราะหากเอ่ยถึงอาจจะเป็นที่กระอักกระอ่วนใจหรือเป็นการไม่สุภาพ ในกรณีเช่นนี้ เรากล่าวได้ว่าผู้พูดปฏิบัติคนไปตามกฎของไกรซ์ (Gricean principle) ซึ่งยึดถือหลักความสุภาพเป็นสำคัญ หากได้มีจุดมุ่งหมายที่จะหลอกลวงหรือให้ข้อมูลที่ผิด ๆ แก่ผู้ฟังไม่

4.6 บทสรุป

บรรดานักภาษาศาสตร์ นักภาษาศาสตร์ก็ได้ตั้งข้อสังเกตเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์ของผู้พูดผู้ใช้ภาษาอังกฤษ บ้างก็ว่าประโยชน์และประโยชน์ แม้มีเนื้อความอย่างเดียวกัน แต่มีความหมายต่างกัน บ้างก็ว่าความหมายไม่ต่างกัน กลุ่มที่ลงความเห็นว่าเป็นความหมายต่างกัน พยายามหาเหตุผลการที่คนเราพอใจใช้ประโยชน์ในบางสถานการณ์มากกว่าประโยชน์ บ้างก็ศึกษาว่าประโยชน์ทำหน้าที่อะไรบ้าง และเหตุปัจจัยหรือตัวประกอบอะไรบ้างที่กำหนดการเลือกใช้รูปประโยชน์

การศึกษาค้นคว้าของนักภาษาและนักภาษาศาสตร์ในหัวข้อดังกล่าวข้างต้นนี้ ทำให้เกิดการแบ่งแนวคิดเกี่ยวกับหน้าที่ประโยชน์ออกเป็น 2 สาขาใหญ่คือ เหตุผลในการเลือกใช้ประโยชน์ประเภทตัวการปรากฏ และเหตุผลในการเลือกใช้ประโยชน์ประเภทตัวการไม่ปรากฏ นักภาษาศาสตร์ได้สรุปว่าคนเราใช้ประโยชน์ชนิดนี้มีตัวการด้วยเหตุผลต่าง ๆ กันคือ 1) เพื่อเน้นหรือย้ำความ มีทั้งเน้นนามวลีในตำแหน่งประธาน และเน้นตัวการท้ายประโยค 2) เพื่อเรียงลำดับใจความเก่า-ใจความใหม่ 3) เพื่อจัดหัวเรื่องภายในประโยค 4) เพื่อแสดงเจตคติและ 5) เพื่อเชื่อมความประโยคได้ง่ายขึ้น

ส่วนเหตุผลในการเลือกใช้ประโยชน์ประเภทตัวการไม่ปรากฏนั้นมีดังนี้

- 1) เพื่อเน้นหรือย้ำความ 2) เพื่อวางตัวเป็นกลาง ไม่เอาความเห็นส่วนตัวเข้าพัวพัน
- 3) เพราะไม่ทราบว่าผู้ใดเป็นตัวการ 4) เพราะตัวการไม่มีความสำคัญหรือการกระทำน่าสนใจมากกว่าตัวการ 5) เพราะรู้จากบริบทแล้วว่าใครเป็นตัวการ จึงไม่ใช้รูปตัวการ
- 6) เพื่อประหยัดถ้อยคำ และ 7) เพื่อสะท้อนทัศนคติ ซึ่งแยกย่อยออกเป็นสะท้อนทัศนคติเชิงจิตวิสัย เพื่อหลีกเลี่ยงความรับผิดชอบ และเพื่อแสดงมารยาทอันสมควรกระทำ

ในหมู่นักภาษาศาสตร์ ผู้สนใจศึกษาหาเหตุผลการใช้ประโยชน์ เพาสมา (Poutsma 1920) เป็นตัวแทนกลุ่มนักไวยากรณ์โบราณ ผู้ซึ่งแสดงความเห็นในเรื่องหน้าที่ของประโยชน์อย่างเปิดเผยตรงไปตรงมา เพาสมาเป็นผู้อุทิศงานค้นคว้าหัวข้อนี้ ได้เสนอเหตุผลในการใช้ประโยชน์ไว้หลายข้อ ทั้งประเภทมีตัวการและไม่มีตัวการ ส่วนในกลุ่ม

นักภาษาศาสตร์ปัจจุบันมีมิเชลโลวิชเป็นตัวแทน มิเชลโลวิช (Mihailovic 1963) ได้รับความยกย่องจากเพื่อนนักภาษาร่วมสมัยว่า เป็นผู้ที่จุดความสนใจในเรื่องประโยคกรรม ด้วยข้อเขียนในรูปบทความหลายชิ้น ซึ่งวิเคราะห์วิจารณ์ผลสรุปของนักไวยากรณ์รุ่นเก่า และเสนอแนะข้อสังเกตเกี่ยวกับการใช้ประโยคกรรมอย่างมีระบบระเบียบยิ่งขึ้น แนวคิดของมิเชลโลวิชกระตุ้นให้นักภาษาศาสตร์รุ่นต่อ ๆ มา ค้นคว้าวิจัยและรวบรวมเหตุปัจจัยที่ทำให้คนเราใช้ประโยคกรรมได้หลากหลายมากขึ้น

4.7 แบบฝึกหัดทบทวน

จงอ่านคำถามแต่ละข้อให้เข้าใจ และฝึกเขียนตอบ

1. นักภาษาศาสตร์มีความเห็นแตกต่างกันอย่างไรในเรื่องความหมายของประโยคกรรม และสไทม์มีข้อสรุปอย่างไรในเรื่องนี้
2. "เหตุใดในบางสถานการณ์ ผู้พูดผู้ใช้ภาษาอังกฤษจึงพอใจเลือกใช้ประโยคกรรมมากกว่าประโยคกรตุ" จงตั้งสรุปแนวคิดของนักภาษาศาสตร์ทั้งหลายในเรื่องนี้มาเป็นคำตอบตามความเข้าใจของท่าน
3. ประโยคกรรมมีตัวการปรากฏหมายถึงอะไร จงยกตัวอย่างประกอบคำตอบ
4. หน้าที่ของประโยคกรรมตัวการปรากฏได้แก่อะไรบ้าง
5. เหตุผลในการใช้ประโยคกรรมตัวการปรากฏข้อใดของนักภาษาศาสตร์ท่านใดที่ท่านเห็นด้วยมากที่สุด จงหยิบยกมาอธิบายอย่างละเอียด
6. ประโยคกรรมตัวการไม่ปรากฏหมายถึงอะไร จงยกตัวอย่างประกอบคำตอบ
7. หน้าที่ของประโยคกรรมตัวการไม่ปรากฏมีอะไรบ้าง
8. "คนเราใช้ประโยคกรรมไม่มีตัวการเพราะ....." เหตุผลข้อใดของนักภาษาศาสตร์ท่านใดที่มีความเป็นไปได้มากที่สุดในสายตาของท่าน จงเลือกยกมาอธิบายพร้อมตัวอย่าง

9. จงอ่านข้อความต่อไปนี้

Announcement from the librarian

It has been noted with concern that the stock of books in the library has been declining alarmingly. Students are asked to remind themselves of the rules for the borrowing and return of books, and to bear in mind the needs of other students. Penalties for overdue books will in the future be strictly enforced.

(Leech & Svartvik 1975 : 25)

เหตุใดประกาศข้างต้นจึงใช้รูปประโยคกรรมเป็นส่วนใหญ่

10. ท่านคิดว่าผู้พูดประโยคต่อไปนี้เลือกใช้ "passive voice" ด้วยเหตุผลใด

10.1 John is said to be the **prime** suspect.

10.2 Reports were given of the bomb on the plane.

10.3 A bomb was found under the Spanish consul's car at Central Plaza yesterday.

10.4 **It** was reported that there was much pollution in the area.

10.5 Passengers are requested to **check** their personal belonging before leaving the plane.'

บันทึกพิเศษท้ายบท
สำหรับผู้สนใจเชิงวิชาการ

Gricean principle

สินทากล่าวไว้ตอนหนึ่งในบทความ "How Passive Are Passives?" ว่า การที่ผู้พูดผู้ใช้ภาษาอังกฤษจงใจเลือกใช้ประโยคกรรมไม่มีตัวการนั้น ก็เพราะการเอ่ยถึงตัวการหรือผู้กระทำอาการอาจก่อให้เกิดสภาวะกระอักกระอ่วนใจหรือเป็นการไม่สุภาพ ในกรณีเช่นนี้ ถือว่าผู้พูดยึดถือหลักความสุภาพของไกรซ์ (Gricean principle of politeness) มากกว่าที่จะคิดหลอกลวงหรือให้ข้อมูลผิด ๆ แก่ผู้ฟัง

การที่สินทาอ้างหลักความสุภาพของไกรซ์ทำให้เราเกิดความสนใจใคร่รู้รายละเอียดของหลักนี้มากยิ่งขึ้น

คลาร์กและคลาร์ก (Clark and Clark 1977 : 122) ศึกษาหลักการร่วมมือ (cooperative principle) ของไกรซ์ (Grice 1975) แล้วนำมาอธิบายให้เข้าใจอย่างง่าย ๆ ว่า ในการสนทนาโดยปกติทั่วไป ทั้งผู้พูดและผู้ฟังจะพยายามร่วมมือกันเพื่อสื่อความได้ถูกต้องและมีประสิทธิภาพการร่วมมือกันนั้นจะเห็นได้ง่ายตั้งแต่ลักษณะการพูดจา ผู้พูดจะพูดเสียงดังฟังออก ใช้ภาษาที่เชื่อว่าผู้ฟังรู้เรื่อง เป็นไปตามระบบเสียงไวยากรณ์และความหมายของภาษาที่ใช้พูดจากันเวลานั้น นอกจากนี้สิ่งที่สำคัญพอกันได้แก่การที่ผู้พูดผู้ฟังรู้และทำตามประเพณีนิยม ว่าควรพูดอะไรและพูดอย่างไร กล่าวโดยสรุปผู้พูดต้องพยายามพูดให้ได้ใจความ พูดความจริง ตรงประเด็นและแจ่มแจ้ง ในขณะที่ผู้ฟังก็ตีความสิ่งที่ได้ยินไปตามสมมุติฐานอย่างเดียวกัน นั่นคือผู้พูดย่อมบอกสิ่งที่รู้ตามความจริง ไม่นอกเรื่องและชัดเจน ทั้งผู้พูดและผู้ฟังต่างทำในสิ่งที่ไกรซ์เรียกว่าหลักการร่วมมือกัน

ตามแนวคิดของไกรซ์ การร่วมมือกันจะบังเกิดผลทั้งผู้พูดและผู้ฟังต้องยึดคติพจน์สี่ประการ คติพจน์ 4 ข้อนี้เปรียบประดุจกฎที่ผู้พูดยึดเป็นหลักในการสนทนา ได้แก่

1. ปริมาณ พูดให้ได้ใจความพอดี ไม่พูดน้อยไปหรือมากเกินไป

2. คุณภาพ พูดความจริง ไม่พูดสิ่งที่ไม่เป็นจริงหรือไม่มีหลักฐานพอเพียง
3. เข้าประเด็น พูดสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการสนทนา
4. มีมารยาท พูดชัดเจนแจ่มแจ้ง หลีกเลี่ยงการใช้ภาษาที่กำกวมจับต้นชนปลายไม่ถูก

นอกจากคติพจน์ 4 ข้อนี้แล้ว ไกรซ์ยังเสนอค่านัยสนทนา (conversational implicature) ซึ่งหมายถึงบรรดาเงื่อนไขโดยทั่วไปซึ่งกำหนดความประพฤติที่เหมาะสมในการสนทนา เงื่อนไขเหล่านี้มีที่มาจากคติพจน์ 4 ข้อดังกล่าวข้างต้นนั่นเอง (Lyons, 1977:593)

เมื่อพิจารณาความหมายของนัยสนทนาแล้ว เราก็พอจะมองออกว่าขึ้นอยู่กับการศึกษาของนักภาษาศาสตร์แต่ละท่านที่นำไปประยุกต์ เช่นในการตีความนำไปใช้กับหน้าที่ของประโยชน์กรรมไม่มีตัวการ สืบหาตีความหลักที่ไกรซ์เสนอ ไม่ว่าจะเป็นหลักการร่วมมือกันและนัยสนทนาโดยรวมเรียกว่าหลักของไกรซ์ ซึ่งมีความหมายรวม ๆ ว่า มารยาทที่ควรประพฤติในฐานะคู่สนทนา เช่น ยึดหลักความสุภาพ เป็นต้น

ในขณะที่สืบหาตีความหลักของไกรซ์อย่างกว้าง ๆ รวมทั้งพิจารณาว่าคติพจน์ 4 ข้อที่ไกรซ์เสนอนั้นมีความหมายครอบคลุมมารยาทในการสนทนาอันสมควรกระทำทุกกรณีในไลออนส์ (Lyons : 593) กลับจำกัดบทบาทของคติพจน์ 4 ข้อนี้ โดยให้ความเห็นว่าคติพจน์เหล่านี้จะช่วยเสริมให้เกิดประสิทธิภาพการสื่อความด้านเนื้อหาสาระัตถะมากกว่า (propositional information) ซึ่งจัดว่าเป็นหน้าที่เชิงพรรณนาความของภาษา (descriptive function of language) แต่ทว่าบทสนทนาในชีวิตประจำวันของเรานั้นความที่สื่อกันส่วนใหญ่มุ่งแสดงความหมายทางสังคมและเพื่อแสดงออกมากกว่าจะมุ่งบอกเนื้อหาสาระัตถะ หากเป็นเช่นนั้นแล้วไซ้ ก็นับว่าคติพจน์ของไกรซ์ใช้ไม่ได้ในภาคปฏิบัติ ไม่สามารถนำไปวิเคราะห์ถ้อยคำวาจาของผู้พูดว่าทำหน้าที่อื่นใดอีก มีนัยความหมายอื่นใดอีกนอกเหนือจากให้ข่าวสารข้อมูลเพิ่มเติมแก่ผู้ฟัง ถ้าจะให้คติพจน์ 4 ข้อของไกรซ์ใช้การได้ จำเป็นต้องเพิ่มเติมขยายความและเพิ่มคุณสมบัติของคติพจน์หลายหลากขึ้น ดังเช่นที่เลกอฟ (c.f. Lakoff, 1973) ได้ชี้ให้เห็นในบทความของเขาแล้วว่า หากผู้พูดยึดถือความสุภาพและคำนึงถึงความรู้สึก

ของผู้ฟังแล้วไซ้ เราอาจต้องสร้างกฎเกณฑ์ข้อควรปฏิบัติอีกหลายข้อเพิ่มขึ้น ซึ่งอาจขัดแย้งกับ
คติพจน์บางข้อหรือทุกข้อของไกรษได้

เราพอจะตั้งสรุปได้จากความเห็นของไลออนส์ว่า คติพจน์ 4 ข้อ ของไกรษ
นั้นมีลักษณะจำกัด ไม่ครอบคลุมหน้าที่ของภาษาด้านสังคมหรือบุคคลสัมพันธ์ หากจะให้ใช้การได้
ก็ต้องเพิ่มเติมคุณสมบัติอีกหลายข้อ ความเห็นของสินทากิตี ของไลออนส์ก็ตี ล้วนสะท้อนให้เห็น
การตีความแนวความคิดของไกรษแตกต่างกันไป